

[Statsministeren]

og andre kan have en række invendinger mod Socialdemokratiets oplæg. Jeg kunne sagtens fremhæve en række punkter, som viste, at den plan, Socialdemokratiet arbejder med, ikke hænger godt nok sammen, men det vil jeg hellere reservere til de drøftelser, vi skal føre med hinanden. Det tror jeg er nyttigere for etableringen af et godt forhandlingsklima.

Jeg har tænkt mig i de nærmeste uger at nærlæse Socialdemokratiets oplæg med et ganske bestemt formål: jeg vil anstrenge mig for at finde punkter i det, som jeg kan finde sympatiske. Det kan godt være, det bliver en noget svær opgave; men jeg vil gøre det med den bedste vilje, og jeg vil gøre det fordomsfrit, for jeg vil anstrenge mig for, at vi får etableret en stemning, der går ud på, at vi nu prøver at hjælpe hinanden med, at det kan slutte som et fælles resultat, der har meget bred tilslutning i Folketinget. Vi skal naturligvis også forhandle med de andre skattereformpartier. Vi skal helst have bred tilslutning, for det, vi satses på, er en stor plan, som rækker over hele fire år og altså også hen over næste folketingsvalg.

Til gengæld sagde hr. Svend Auken en ting, som jeg synes var upræcis. Hr. Svend Auken sagde, at det er tydeligt, at fagbevægelsen og kommunerne siger nej til planen. Sådan har jeg ikke oplevet det. Det er klart, fagbevægelsen og kommunerne kan have indvendinger mod en lang række detaljer, men de har ikke sagt nej og slet ikke til forhandling. Jeg synes, at både fagbevægelsen og kommunerne har udtrykt sig bemærkelsesværdigt moderat, og begge har erklæret sig villige til at gå ind i forhandlinger. Der er altså langt fra tale om, at fagbevægelse og kommuner har meldt sig til de obstruktive eller til dem, der vil sabotere. Det er jeg taknemmelig for, og jeg håber, Socialdemokratiet vil stille sig på samme linje.

Hr. Svend Auken sagde, at det var væsentligt, at vi fik forbedret landets konkurrenceevne. Det er jeg enig i. Her indgår mange elementer, men vi kommer ikke uden om, at lønomkostningerne er en meget betydningsfuld faktor. Derfor er det vigtigt, at vi, som andre socialdemokratiske talere i dag har berørt, anstrenger os for at skabe et tilbud til arbejdsmarkedets parter, som kan være et godt grundlag for næste ordinære overenskomstforhandling i foråret 1991.

Men de, der nærlæser regeringens skatteplan, vil også konstatere, at den bygger på – for vi har en tidsplan igennem de fire år – at regeringen forud for overenskomstforhandlingerne siger til arbejdsmarkedets parter: Vi kan tilbyde jer som hjælp til en fornuftig indkomstpølitik, at vi i året 1991 gennemfører en yderligere lettelse i personskatterne på 3,5 pct. Det er tilbuddet. Ideen er, at skattelettelser kan lige så godt, ja, i virkeligheden bedre, beskytte real-lønnen, som lønforhøjelser, der skaber prisstigninger og inflation og ødelægger konkurrenceevnen, kan. Jeg tror, det er meget væsentligt i næste overenskomstsituation at se sammenhængen mellem skattelettelse og en moderat holdning til løndannelsen.

Til sidst vil jeg sige til hr. Svend Auken, at jeg tror, det er vigtigt, at vi i den kommende tid ikke taler os væk fra hinanden, og at vi anstrenger os for at fastholde muligheden for et bredt forhandlingsresultat. Det skylder vi befolkningen.

Hr. Lykketoft havde, synes jeg, et overordentlig polemisk – var jeg lige ved at sige poetisk? – indlæg i formiddags. Jeg kender godt det, der prægede hr. Lykketofts indlæg til mig, nemlig at jeg selv ved alting, de andre ved ingenting. Jeg vil blot advare mod den form for arrogance, som i virkeligheden blot er tomhed. Der skal en del ægte hovmod til at udtale sig med en så overbevisende naturlighed, som hr. Lykketoft gør.

Mange ordførere, også hr. Lykketoft, har beskæftiget sig grundigt med skattelettelsens teknik og dens sociale fordeling, og det er helt naturligt, for nytænkning på skatteområdet vil for os alle være et af hovedtemaerne under forhandlingen. Men der er et par ting, jeg vil gøre klart i eftermiddag. Jeg mener, det afgørende må – nu skal vi forhandle, men jeg ser altså på regeringsplanen, og hvad den går ud på – være den gennemsnitlige ændring i det rådighedsbeløb, familierne har, målt i procent af deres bruttoindkomst.

Hvis vi ser på det, er konsekvenserne af regeringens skatteoplæg, at har man under 100.000 kr. i bruttoindkomst, vil der kun være en lille lettelse – det erkender jeg, og det vender jeg tilbage til – nemlig kun 0,5 pct. Hvis vi tager indtægter mellem 100.000 kr. og 200.000 kr., er lettelsen i procent af bruttoindkomsten 2,3. Fra 200.000 kr. til 300.000 kr. 3,0 pct. Over 400.000 kr. 3,4 pct. Det er tal, der viser, at der er ikke ret